

Οι παλιές σκάφες και οι ακροποταμιές έχουν πολλά να διηγηθούν για τα βάσανα των νοικοκυρών, όταν έπρεπε «να βάλουν μπουγάδα». Τρίψιμο, βούρτσισμα και στύψιμο απαιτούσαν ηράκλειες δυνάμεις. Ως το 1691. Εκείνη τη χρονιά, δόθηκε στην Αγγλία το πρώτο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για μια «μηχανή που πλένει και στύβει τα ρούχα». Χειροκίνητη. Όπως χειροκίνητο ήταν και το μηχάνημα που περιγράφεται ως πλυντήριο σε τεύχος του «Περιοδικού των κυριών», στα 1752.

Από εκεί κι έπειτα, η εξέλιξη ήρθε σχετικά γρήγορα: Στα 1767, ο Γερμανός Jacob Christian Schaffer παρουσίασε τη δική του εκδοχή πλυντηρίου ρούχων, ενώ, στα 1782, ο Άγγλος Henry Sidgier πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για ένα πλυντήριο με περιστρεφόμενο τύμπανο. Και, στα 1797, ο Ναθαναήλ Μπρινγκς, από το Νιου Χαμσάιρ των ΗΠΑ, εξασφάλισε την πατέντα ενός πλυντηρίου ρούχων, το οποίο αγνοούμε πώς λειτουργούσε: Τα σχέδια καταστράφηκαν σε μια πυρκαγιά.

Όλα αυτά τα χειροκίνητα μηχανήματα και ακριβά ήταν και περίπλοκα. Το αληθινό θαύμα ήταν το ηλεκτρικό πλυντήριο ρούχων που εφεύρε ο Louis Goldenberg, από το Νιου Χαμσάιρ κι αυτός. Εργαζόταν στην αυτοκινητοβιομηχανία Φορντ και η Φορντ καρπώθηκε την εφεύρεσή του. Την παρουσίασε στα 1904. Ως το 1928, είχαν πουληθεί 913.000 πλυντήρια. Το κραχ του 1929, τα «σκότωσε»: Το 1932 λειτουργούσαν γύρω στα 600.000 και οι πωλήσεις είχαν μηδενιστεί.

Ο Άντριου Κλάιν, στο Fort Worth του Τέξας, κατέβασε μια χρυσοφόρα ιδέα: Στα 1934, άνοιξε το πρώτο κατάστημα με πλυντήρια για το κοινό. Η νοικοκυρά δεν είχε παρά να τοποθετήσει μέσα στο πλυντήριο τα βρόμικα ρούχα, να ρίξει το σωστό νόμισμα σε μια σχισμή και να περιμένει. Τα ρούχα πλένονταν, στύβονταν και παραδίδονταν πεντακάθαρα και στεγνά, έτοιμα για σιδέρωμα. Η ιδέα αποδείχτηκε κερδοφόρα κι απλώθηκε σ' όλη τη Γη. Όμως, η πτώση του κόστους κατασκευής των οικιακών πλυντηρίων εξαφάνισε τα δημόσια.

(Έθνος της Κυριακής, 29.11.2009) (τελευταία επεξεργασία, 26.10.2010)